

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Dobó Máté
Farkas Ferenc Balázs

2019/09

Örkény István – Ballada a költészet hatalmáról

A körúton állt egy telefonfülke. Ajtaja sűrűn nyitódott-csukódott. Az emberek megtárgyalták ügyes-bajos dolgaikat, föl hívták a lakáshivatalt, megbeszéltek egy találkát, pénzt kértek kölcsön a barátaiktól, vagy féltékenységgel gyötörték kedvesüket. Egy idős asszony, miután visszaakasztotta a hallgatót, egyszer neki-dőlt a készüléknek, és sírt. Ilyen eset azonban csak ritkán fordult elő.

Egy napsütéses nyári délutánon a fülkébe lépett a költő. Fölhívott egy szerkesztőt, és így szólt:

- Megvan az utolsó négy sor!

Egy piszkos papírszeletről felolvasott négy verssort.

- Jaj, milyen leverő! - mondta a szerkesztő.
- Írd át még egyszer, de sokkal derűsebben.

A költő hiába érvelt. Hamarosan letette a hallgatót, és eltávozott.

Egy ideig nem jött senki, a fülke üresen állt. Aztán megjelent egy javakorabeli asszony, feltűnő kövér termettel, feltűnő nagyságú keblekkel, nagy virágos nyári ruhába öltözötten. Ki akarta nyitni a fülke ajtaját.

Az ajtó nehezen nyílt. Először nem is akart kinyílni, de aztán hirtelen kivágódott úgy, hogy valósággal visszalökte az utcára a hölgyet. A következő kísérletre az ajtó olyan módon válaszolt, hogy az már rúgásnak is beillett. A hölgy hátratántorodott, és nekiesett a postaládának.

Az autóbuszra várakozó utasok odacsopotostak. Kivált közülük egy aktatáska, erélyes fellépésű férfi. Megpróbált benyitni a fülkébe, de olyan ütést kapott az ajtótól, hogy hanyatt esett a kövezeten. Mind többen és többen gyűl-

tek oda, megjegyzéseket tettek a fülkére, a postára és a nagy virágos hölgyre. Egyesek tudni vélték, hogy magas feszültségű áram van az ajtóban, mások szerint a nagy virágos hölgy meg a cinkosa el akarták rabolni a készülékben lévő érméket, de idejében lefülelték őket. A fülke egy ideig némán hallgatta oktalan találgatásukat, aztán megfordult, és nyugodt léptekkel elindult a Rákóczi úton. A sarkon éppen pirosat jelzett a lámpa, a fülke megállt és várt.

Az emberek utánanézték, de nem szóltak semmit; minálunk semmin sem csodálkoznak, legföljebb azon, ami természetes. Megjött az autóbusz, elvitte az utasokat, a fülke pedig vidáman ballagott végig a Rákóczi úton a verőfényes nyári délutánban.

Nézegette a kirakatokat. Elácsorgott a virágüzlet előtt, egyesek látták bemenni egy könyvesboltba, de lehet, hogy összetévesztették valaki mással. Egy mellékutcai italboltban felhajtott egy kupica rumot, aztán végigsétált a Dunaparton, és átment a Margitszigetre. Az egykori kolostor romjainál meglátott egy másik telefonfülkét. Tovább sétált, aztán visszafordult, végül átment a másik oldalra, és tapintatosan, de kietartóan szemezni kezdett a túlsó fülkével. Később, amikor már sötétedett, belegázolt egy virággyúba a rózsák közé.

Hogy éjszaka mi történt a romoknál, mi nem, azt nem lehet kideríteni, mert a szigeten rossz a közvilágítás. De másnap a korai járókelők észrevették, hogy a romok előtti fülke tele van dobálva vérvörös rózsával, a telefonkészülék pedig egész nap tévesen kapcsolt. A másik fülkének akkor már hült helye volt.

Ő pirkadatkor elhagyta a Szigetet, és átkelt Budára. Fölment a Gellérthegyre, onnan hegyen-völgyön át a Hármashatár-hegy csúcsára kapaszkodott föl, aztán leereszkedett a hegy oldalán, és nekivágott az országútnak. Soha többé nem látták Budapesten.

*

A városon kívül, a Hűvösvölgy utolsó házain is túl, Nagykovácsi községtől azonban jóval innen van egy vadvirágos rét. Akkor csak, hogy kifulladás nélkül körbe tudja futni egy kisgyerek, s olyan rejtve él a magas törzsű fák közt, mint egy tengerszem. Túl kicsi még ahhoz is, hogy valaki lekaszálja; ennél fogva nyár közepén már derékmagasságig nő rajta a fű, a gaz

meg a virág. Ez az a hely, ahol a fülke letanyáztott.

A kirándulók, akik erre vetődnek vasárnapra, nagyon megöriülnek neki. Kedvük támad megtréfálni valakit, aki még az igazak álmát alussza, vagy eszükbe jut hazatelefonálni, hogy tegyék a lábtörlő alá az otthon hagyott kulcsot. Belépnek a fülkébe - mely kissé rézsút dőlt a puha talajon -, s miközben az ajtón utánuk hajolnak a hosszú szárú vadvirágok, fölveszik a telefonkagylót.

A készülék azonban nem ad vonalat. Ehelyett négy vesszor szólal meg a telefonkagylóban, olyan halkán, mintha hangfogós hegedűn... A bedobott pénzt a készülék nem adja vissza, de emiatt még senki sem tett panaszt.

Dr. Godó Ferenc – Milyen közösség a Szakkollégium?

Az előző számban azt a kérdést tettem fel, hogy "Valódi közösség-e a szakkollégium?"

Miután a közösséghez tartozás 3+1 tényezőjét megismertük, újabb kérdések merültek fel, melyekre válaszolni kell mielőtt a cikk végén ígért folytatás következne. Hogy mire gondolok? Például, hogy hogyan szerveződik a közösség, a tagok ellenállása a változásokkal szemben, vagy a közösség vezetésének nehézségei.

A társadalmi rendszerek és azok alapjai a közösségek öngeneráló kommunikációs hálózatai. Ez azt jelenti, hogy pl. a *Szakkollégium* csak akkor lesz "élő rendszer", ha hálózatként szerveződik. Ma már tudjuk, hogy minden szervezetben, közösségben vannak informális hálózatok. Ezek különböző szövetségekből, barátságokból, informális kommunikációs csatornákból és más folyamatosan növekvő, változó, és az új helyzetekhez alkalmazkodó kusza kapcsolathálókból épülnek fel.

Ezeket a közösségen belüli informális, öngeneráló hálózatokat hívják **gyakorlati közösségeknek**.

A mindennapi tevékenységünk során számos gyakorlati közösséghez tartozunk. Egy szakkollégista gyakorlati közössége lehet a munkahelye, jelen esetben az Egyetem, ideiglenes lakóhelye a *Szakkollégium*, a valódi otthona és az a közeg, ahonnan jön, de ha sportol, a művészet valamely ágát gyakorolja, vagy csak valamilyen hobbija van, akkor az a közösség, amelynek informális hálózában "létezik".

A *Szakkollégium* kettős természete abból ered, hogy egyrészt jogi, gazdasági egység, másrészt pedig a hallgatók, a tagok közössége.

Az első a szervezet formális, míg a második az informális aspektusát adja a *Szakkollégiumnak*.

A formális struktúrák olyan szabályok és előírások (SzMR, Habilitációs Szabályzat, szakmai előírások, pontrendszer, igazgatói határozatok, körlevelek stb.), amelyek értelmezik a tagok és a feladatok közötti kapcsolatokat, valamint meghatározzák a hatalom felosztását.

Az informális struktúrák ezzel szemben folyékony és ingadozó kommunikációs hálózatok. Ezek a kommunikációs interakciók magukban foglalják a *Szakkollégium* iránti kölcsönös elköteleződés nonverbális formáit, amelyeken keresztül a készségek cseréje és a közös passzív tudás létrejön.

Az informális kommunikációs hálózatok azokban a szakkollégistákban testesülnek meg, akik részt vesznek a közösség életében. Amikor új tagok csatlakoznak, az egész hálózat újra-konfigurálhatja önmagát, de akkor is megváltozik, amikor tagok időlegesen vagy végleg elhagyják a hálózatot.

A *Szakkollégiumban* folyamatos kapcsolat áll fenn az informális hálózat és a formális struktúra között. A formális irányvonalakat mindig megszűrik és módosítják az informális hálózatok (vesd össze a 10 évvel ezelőtti szabályzatainkat a mostaniakkal!), ami lehetővé teszi, hogy a tagok kreativitásukat használják, vagy csak az új és váratlan helyzetekre reagáljanak.

Fontos megjegyezni, hogy a Szakkollégium életképessége - rugalmassága, kreatív potenciálja és tanulási képessége - az informális gyakorlati közösségeiben rejlik. A *Szakkollégium*

formális részei különböző mértékben lehetnek "életben", attól függően, hogy milyen szorosan érintkeznek az informális hálózataival.

Ha a *Szakkollégium* életképessége a gyakorlati közösségeinek a velejárója és ha a kreativitás, a tanulás, a változás és fejlődés benne rejlik a közösségben, akkor ezek a folyamatok hogyan nyilvánulnak meg?

Vegyünk egy példát. Van egy szervezet (közösség). Van egy spontán megjegyzés, ami annak, aki tette nem is tűnik fontosnak. Azonban néhány ember számára fontos jelentéssel bír a gyakorlati közösségben. És mert számukra jelentést hordoz, ők "engedik magukat megzavarni" általa, és gyorsan továbbadják az információt a szervezet hálózataiban. Amint különböző visszacsatolási hurkokon kering, az információ erősödik és kibővül olyan mértékben, hogy a szervezet már nem képes befogadni, "megemészteni" azt a jelenlegi állapotában. Amikor ez megtörténik a rendszer elér egy instabilitási pontot. A meglévő rendjébe nem képes integrálni az új információkat; kénytelen lemondani bizonyos struktúráiról, viselkedéseiről vagy meggyőződéséről. Az eredmény zavartság, bizonytalanság és kétség; és ebből a "kaotikus" állapotból egy újfajta rend születik, amely egy új jelentés köré szerveződik. Az új rendet nem egy személy tervezte, hanem a szervezet kollektív

kreativitásának eredményeként jött létre.

Természetesen a folyamat több különböző szakaszból áll és, hogy végbemenjen számos feltételnek kell teljesülnie. Ezt azonban a terjedelme miatt itt nem elemezhetjük.

De a kérdés adott. Ha az informális struktúrák szerepe ilyen jelentős, mi a szerepe a formális struktúráknak.

A szervezetek, és így a *Szakkollégium* is, tartalmaznak szervezett és megjelenő struktúrákat egyaránt. A tervezett struktúrák a *Szakkollégium* formális struktúrái, ahogy azt a saját szabályzataink leírják. A megjelenő struktúrákat a *Szakkollégium* nem hivatalos hálózatai és gyakorlati közösségei hozzák létre.

A kétféle struktúra nagyon különböző, de a *Szakkollégium*nak szüksége van mindkettőre. A tervezett struktúrák biztosítják a *Szakkollégium* hatékony működéséhez szükséges szabályokat, rutinokat, elvárásokat. A tervezett struktúrák gondoskodnak a stabilitásról.

A megjelenő struktúrák viszont újszerűséget, kreativitást és rugalmasságot nyújtanak. Alkalmazkodóak, képesek változni és fejlődni.

Mindkettőre szükségünk van. Még akkor is, ha feszültség van a tervezett struktúrák, amelyek a hatalmi viszonyokat testesítik meg és a megjelenő struktúrák között, melyek a szervezet életképességét és kreativitását képviselik.

Farkas Ferenc Balázs – **Sushi, jukata és busidó – egy hónap Japánban**

Idén júliusban lehetőséget kaptam a Semmelweis Egyetem és a Saitama Medical University csereprogramjában való részvételre a japán egyetem campusában. A cseregyakorlat alatt a magyar kurrikulum IV. éves, sebészet nyári gyakorlatának megfelelő rotációkon vettem részt.

A japán egyetem minden évben közel 20 külföldi hallgatónak (2 Budapestről, 2 Pécsről, 2 Angliából, 4 az USA-ból, 4 Németországból, 2 Tajvanról, illetve 2 Svédországból) biztosít lehetőséget a részvételre, valamint ugyanennyi japán diák is külföldi gyakorlaton vehet részt a cserepartnereik országában. A gyakorlat elsődleges céljai a nemzetközi tapasztalatszerzés mellett az angol nyelv intenzív gyakorlása – főleg a japán hallgatónak és a minket oktató orvosoknak – valamint egy új szervezeti és egészségügyi kultúra megismerése. Természetesen mindezek mellett marad idő pihenésre, hétvégi kirándulásokra, a távolkeleti kultúra megismerésére és persze baráti kapcsolatok felépítésére is. Mindezek alapján két fő téma köré tudom rendezni élményeimet.

Először a szakmai tapasztalatokról szeretnék írni. Az egy hónap alatt 2 hetet tölthettem a plasztikai sebészeti osztályon az egyetem (1972-ben nyílt) moroyamai, illetve 2 hetet a (2007-ben nyílt) hidakai campusában.

A plasztikai sebészen elsősorban diabéteszes fekélyek, felfekvések kezelésével, valamint rekonstrukciós műtétekkel foglalkoztunk. Már az első két hétben szembetűnő volt a szervezetség magas szintje. Azt hiszem a legjobb megfogalmazást erre az egyik kinti professzortól hallottam a „100% kultúrája” kifejezésben. A japánok bármit csinálnak azt 100% elkötelezettséggel teszik. Ez az egészségügyi ellátásban is abszolút megnyilvánult. Annak ellenére, hogy az egy főre jutó betegteher jóval nagyobb az Európában tapasztaltaknál, minden orvos rendkívül alázatosan rászánta a kellő időt és energiát a pácienseire. Valószínűleg a japán kultúrából is következik, hogy sem idegeskedést, sem türelmetlenkedést nem láttunk (persze ez nem jelenti azt, hogy az érzelem ne lett volna jelen az egyénekben). A precizitás egy rendkívül fontos rendező elv, úgy látszik nem csak a japán órászerkezetek elkészítésében, hanem a betegellátás folyamatában is. Itt megjegyzendő, hogy az

ottani egészségügyi rendszer struktúrája jóval közelebb állnak a hazánkban fennálló rendszerhez, mint például az USA-ban működőhöz, de ez kiegészítendő azzal, hogy az orvos-beteg viszony továbbra is teljes mértékben vertikális, alá-fölé rendelő maradt a felkelő nap országában. A betegek túlnyomó része gyakorlatilag fenntartások nélkül elfogadja (és betartja!) az orvos utasításait.

Már itt a plasztikai sebészen is lehetőséget kaptam a bemosakodásra, és a műtétekben való részvételre mint másodasszisztens. Ez amellett, hogy rendkívül nagy élmény volt, folyamatos koncentrációt igényelt, mivel nem minden kolléga beszélt angolul, így néha csak a mozdulatokból vagy egy-egy japán kifejezésből kellett rájönni, hogy kellene tartani a kampót, vagy mikor nyúlhatok oda a szívíval.

A második két hét alatt az ultramodern hidakai campusban kapcsolódhattam be az emlőonkológiai osztály munkájába. Ezt az osztályt, mint megtudtam, nem csak japánban rangsorolják első helyen a diszciplínában, hanem világszinten is kiemelkedő és elismert munka folyik itt. Maga a campus egyébként lenyűgöző, azt a benyomást kelti, hogy a pénzkérdés teljes háttérbe szorításával egy olyan épületegyüttest akartak emelni, amelyben a jelen tudásunk szerint a legmagasabb szintű betegellátást lehet végrehajtani (valószínűleg valójában is ez történt). A széles folyosók, az épület középső részébe integrált radiológiai részleg, a futurisztikus szállító robotok (Pepper, Hospi) láttán az ember csak csettint: „ez igen, így kellene mindenhol csinálni”.

Az emlőonkológiai részlegen jóval több műtétbe kapcsolódhattam be, és – már az előző részlegen is, de itt főleg – azt éreztem, hogy az orvosok is örülnek neki, hogy a külföldi hallgatók által gyakorolhatják az idegen nyelvű kommunikációt. Ez egyrészt megkönnyítette a kapcsolatteremtést, de azt is eredményezte, hogy mindig volt legalább egyvalaki, aki szinkron fordította nekünk az eseményeket.

Bár hosszasan tudnék még írni a megszerzett szakmai tapasztalatok részleteiről, most mégis csak annyival összegezném az előző néhány bekezdést, hogy a Szaitama Orvosi Egyetemnek rendkívül fontos ez a cseregyakorlat, így minden orvos és hallgató kiemelt figyelemmel kezeli a külföldi hallgatókat. Ennek ered-

ményeképp elmondható, hogy roppant tanulságos és hasznos hónapot tölthettem a japán egyetem berkein belül.

Összefoglalóm második részében a pályázat kulturális és szociális aspektusairól szeretnék írni. Mindenekelőtt arról, hogy milyen jól szervezett volt a szociális programok felépítése is. Az első hétvégén a Kavagucsi-tó mellett, a Fudzsi-hegy közelében, egy csapatépítő és a japán hallgatókat külföldi utazásra felkészítő szemináriumon vehettünk részt. Idén különösen jól összebarátkozott egymással a beutazó és kiutazó csapat, már az első hétvégén együtt viccelődtünk, koccintottunk. az a lendület bőven kitartott a hónap végéig, ha tehettük volna, maradtunk volna még pár hetet Szaitamában. Azt mondhatom, hogy igazi barátságokat kötöttünk ez idő alatt, melyek augusztusban, és remélhetőleg még jó sokáig az elkövetkezendő években is folytatódnak majd. A japán diákok hihetetlen

segítőkézsége és vendégszeretete abban is segített, hogy olyan kulturális élményekben lehessen részünk melyek a turisták elől rejtve maradtak. Gondolok itt a teaszertartásokra, a természetes források, az onsen-ek rituális és illedelmes használatára, vagy az izakaja étteremben való közösségi játékok kipróbálására. Tulajdonképpen szinte lehetetlen viszonyozni azt a szeretetet és odaadást, amiben Japánban volt részünk, de igyekszünk legalább részben meghálálni a sok emléket. Most már nem csak kötelességből, hanem barátságból is.

Őszintén hálás vagyok mind a Semmelweis Egyetemnek, mind pedig a Szaitama Orvosi Egyetemnek, hogy részese lehettem ennek a nagyszerű csereprogramnak. Az életre szóló élmények mellett olyan szakmai tapasztalatokat is szereztem melyek remélem nem csak az én, de leendő betegeim érdekeit és gyógyulását is nagymértékben szolgálni fogják.

Ismerj meg egy kolist!

Interjú Kotmayer Lilivel és Kléh Györkkel

Először is szeretnék gratulálni mindkettőtöknek a Diákönkormányzatban betöltött új pozícióitokhoz. Mi motivált titeket a pályázáskor? Györk, miben változott meg a munkád elnökként az előző félévhez képest?

Kléh Györk: Ez egy nagyon összetett kérdés. A HB elnöki pozíciójára egy tapasztalt emberre volt szükség, ezért pályázta meg Ákos. Az előző DB-ben pedig mindenképpen azt szerettük volna, hogy ha olyan veszi át Ákos helyét, aki már volt a DB tagja. Csabi úgy gondolta, külsőként nem tudna elég időt szánni erre, így megpályáztam én, és szerencsére meg is kaptam a pozíciót.

Kotmayer Lili: De nem bántad meg?

Kléh Györk: Nem, egyáltalán nem. Igazából minden plusz munkát saját magamnak csináltam. Szerettem volna, ha jobban dokumentálva működik a DB

Kotmayer Lili: Én kicsit más helyzetből indultam, mert nekem az SzB előtt nem volt semmilyen bizottsági munkám. Azért jelentkeztem az SzB-be, mert az elmúlt egy év során azt figyeltem meg, hogy a szakmai programok, mind a kötelezőek, mind a választhatóak, jelentős részét adják a szakkolinak. Az is látszott, hogy ebben nagyon sok munka van. Úgy gondoltam, hogy ez egy olyan terület, ahol én szeretnék kicsit visszaadni a kolinak abból, amit nekem adott. És mivel én élveztem a szakmai programokat, ezért úgy gondoltam, hogy ha én tudok olyat szervezni vagy segíteni a szervezésben, amit mások is élveznek, azzal elérem a fent említett célt.

Ha egy elsős megkérdezné, hogy a másodév elején pályázzon-e meg bizottsági tagságot, mit javasolnátok neki?

Kotmayer Lili: Ha érez magában ambíciót, hogy tegyen a keliért, akkor én mindenképpen bátorítanám erre. Egyrészt azt látni, hogy a kolisoknak tetszik egy program az nagy sikerélmény. Az is nagyon jó, hogy el tudunk hívni olya előadókat, akik színvonalas előadásokat tartanak. És ezek teljes mértékben tudják kompenzálni azt, hogy a szervezés időt vesz el más dolgoktól, akár a tanulástól.

Kléh Györk: Igen, én is így gondolom, hogy ezt egy másodéves is el tudja kezdeni akár. Ha nem is mer egy SzB vagy HB tagságba belevágni, akkor is akár egy DB, akár egy EB pozícióval sokat tehet a közösségért. De ha nagyobb felelősséget szeretne vállalni, azt is megteheti akár a másodév közepén, harmadév elején, akkor sincsen még elkésve.

Kotmayer Lili: Persze akkor sincs még egyáltalán elkésve. Én például harmadévesként kerültem be a szakkoliba. Alapvetően a kolis közösség olyan, amely segít nem csak társaságban, hanem tanulmányilag is. Látsz példákat magad előtt, és bár számodra új dolgot kell csinálni, mindig van, akitől tanácsot lehet kérni.

Györk, hogy látod most a kollégisták aktivitását, gondolkodok itt főleg a közösségi programokon való részvételre, azok szervezésére.

Kléh Györk: Én nagyon örülök annak, hogy a frissen felvettek ilyen aktívak. Az eddigi programok legalább felét ők szervezték, és nagyon sokan kerestek meg programokkal, ötletekkel. Nagyon jó látni, hogy érkezett most egy ilyen generáció, remélem az egyetem sem fogja a kedvüket szegni, és ez a lendület ki fog tartani még éveken keresztül.

Kicsit könnyebb kérdés: a szabadidőtöket hogyan szoktátok tölteni?

Kotmayer Lili: Én nagyon szeretek lovagolni, sajnos nagyon messze van a lovarda, egy kis faluban, Kisbér mellett. Így sajnos elég ritkán jutok le, pedig nagyon szeretem, mert kiszakít ebből a városi környezetből, még ha csak egy napig is. Amikor az emberek azt mondják, hogy szeretnek olvasni, sokszor csak azért mondják, hogy kitöltsék a szabadidőre vonatkozó részt, de én tényleg szeretek olvasni, főleg kortárs szépirodalmat. Nyilván ilyenkor kicsit bajban is vagyok, mert ezeket a könyveket általában nem lehet a buszon felütni, mert komolyabb figyelmet igényelnek, ezért egy-egy tanulószabó időszakban kicsit háttérbe szorul.

Kléh Györk: Sajnos mióta egyetemre járok, elég kevésszer vettem a kezembe könyvet a saját szórakoztatásomra. Inkább csak a híreket pörgetem át. A szabadidőmben próbálok sokat aludni, mert nagyon megérezem, ha nem alszom eleget.

Kotmayer Lili: Mennyi az ideális napialvás nálad?

Kléh Györk: Inkább heti szinten szoktam nézni. Szóval egy ideális héten napi 9 órának megfelelőt alszom. Ha hétközben kevesebbet alszom, akkor azt hétvégén be kell pótolnom. Ezen kívül barátokkal próbálok találkozni, ha az egyetem után még marad bennem "szociális kedv".

Dabasi-Halász Zsigmond – Gondolatok a felvételi táborról

Egy évvel ezelőtt felvételizőként félve indultam el a kollégiummal Velencére. Emlékszem, nagyon izgatott voltam, és kíváncsian vártam a programokat. Akkor még nem tudtam, hogy mekkora kaland vár rám. Idén egészen más volt a helyzet - felvételiztetőként lehettem jelen a táborban.

A programokra készülvén megfogalmazódott bennem az, hogy mennyire szerencsések vagyunk. Szerencsések, hiszen eltölthetünk egymással két napot Velencén. Olyan embereket ismerhetünk meg, akik szívvel-lélekkel jelen vannak a táborban, és aktívan részt vesznek

a programokon. A közös programok, állomások, és az esti buli alkalmával is lehetőségünk nyílt arra, hogy együtt ötleteljünk, közösen gon-

dolkodjunk és kreatívan tervezzünk. Azt gondolom, hogy ez mind a felvételizők, mind a szakkollégisták számára hasznos volt.

De vajon miért fontos a felvételi tábor? Miért töltünk minden évben két napot Velencén? Miért kell ezen az egészen átesnie annak, aki felvételizik a Hársfába? A válasz túlmutat azon, hogy fel szeretnénk tölteni a megüresedett helyeket. A Szakkollégium nem csupán egy otthon. A sok program, előadás, vagy akár egy közös filmnézés is azt erősíti bennünk, hogy egy közösséghez tartozunk. Egy olyan közösséghez, melynek dinamikusan kell fejlődnie. Egy olyan közösséghez, melybe szeretettel kell fogadnunk az új tagokat, meg kell hallgatnunk őket, és buzdítanunk kell őket az aktív szerepvállalásra. És egy olyan közösséghez, melyben készek vagyunk változni, változtatni, fejlődni. Számomra ez vált világgossá a felvételi tábor során.

Kedves Felvettek! Most már felavatott Hársfásként vagytok itt. Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy szuper csapat vagytok. A Kollégiumnak szüksége van arra, hogy együttes erővel szolgáljátok a közösségünket. Kívánom Nektek, hogy a felvételi tábor lendületével legyetek mindig készek aktívan jelen lenni a Szakkollégium életében.

Leszko Dárus – Sarkkörön innen és túl, avagy tragikomédia egy felvonásban

Tavaly a nővérem, Dóri ismét túlment minden határon, a szó legnemesebb értelmében. Tudniillik, szokása olyasféle dolgokkal meglepni az embert, amit, ha viszonzni szeretnénk, satnya próbálkozásainkat legfeljebb lábtörlőnek használnák az ő ajándékai. Példának okául: érdekes helyzetet szül, ha az ember karácsonyra holmi olvasnivaló ellenében egy londoni utazást kap a Warner Bros. cég által működtetett Harry Potter stúdió látogatásával egybekötve. Képzeltetek, hogy nem hittem a fülemnek, amint Dóri bejelentette: Pakold össze a meleg ruháid, jössz utánam Tromsø-be!

Az utóbbi település norvégia nyolcadik legnagyobb kiterjedésű városa, itt főzik a világon a legészakibb sört (szabadjon megjegyezni: egész finom), amely 16 százalékban kristálytisza olvadákvizet tartalmaz, amit a norvég-mértékkel nem is olyan távoli (1 óra és 35 perc

repülőgéppel) Bogerbreen-gleccserből nyernek. A sörfőzéshez használt víz több ezer éve fagyott meg, így az akkori idők tiszta környezeti állapotát őrzi. Itt található a világ legészakibb botanikus kertje és planetárium; a város a

világ legészakibb püspökségének is székhelye. A Tromsøi egyetem, más néven a Norvég Sarkvidéki Egyetem (The University of Tromsø - The Arctic University of Norway) a legnagyobb kutatási és oktatási intézmény Norvégia északi részén. Az egyetem egyedi elhelyezkedése lehetővé teszi az északi régió természeti jelenségeinek mélyreható kutatását, mivelhogy Tromsø felett a kora őszi időszakban az aurora borealis megfigyelések száma igen magas - a nővéremnek csupán fél évébe tellett, mire látott sarki fényt -, illetve bálnák is meglátogatják a téli időszakban a város partjait (vagy inkább két órányi hajóútra a parttól lehet őket közelebbről megismerni).

Hogy mit is keresett Dóri ilyen messze hazulról? Nemes egyszerűséggel megfogalmazva: dolgozott. Akkoriban a Pető András Intézet konduktoraként nemzetközi kiküldetéseken vett részt, többek között gyakorolta hivatását Amerikában, Németországban, Svájcban, Oroszországban és Norvégiában is. A tromsøi egyetemi kórház tizenegy klinikáján folyik az norvég orvosok képzése, és ez mellett kapcsolatban áll a Pető András Intézettel is, így a magyar konduktorok egy-két hónapos turnusokban járnak ki fejleszteni a mozgássérült gyermekeket.

Más választásom nem lévén egy novemberi délutánon a fellegek között találtam magam némi olvasnivaló társaságában életem második repülő útján. Minden zökkenő mentesen ment egészen az oszlói átszállásig, mivel az időjárás szeszélyesen úgy döntött, rászabadít egy hóvihart Norvégiára. Ezen apropóból a légitársaság, mellyel utaztam vonakodott elindítani járatait, bár mentségére szóljon, megpróbált minket eljuttatni Oszlóból Tromsø-be több-kevesebb sikerrel, már, ha sikernek könyveljük el azt, hogy együltömben elolvastam az Ötösszámú vágóhidat, mire a gép kapitánya bejelentette, mégsem megyünk sehová.

Az éjszakának pedig még koránt sem volt vége; izgalomtól fűtötten próbáltam szállást találni, ami norvég korona és bankkártya hiányában nevetséges próbálkozás volt. Nem volt más hátra, minthogy elfoglaljam helyem a hátgerincímélő márványpadlón. Ekkor tudatosítottam a következő szívderítő tény: a teleföntöltőm elszakadt, kábel nélkül pedig az élet csoda szép kerek 8%-on.

Reggelre a vihar tovább állt, hogy a svédeket sanyargassa seregnyi hópihével, így végül

18 órányi késéssel, de megérkeztem a sarkkörön túlra. Amint sikerült megszabadulni a bőrdöntőtől, nővérem már ki is tessékelt a szobából, hogy elmenjünk túrázni. Így hát megmásztuk Stornsteinent, hogy aztán beülhessünk egy sörre és rénszarvasból készült húslevesre, meg persze melegedni, mivelhogy farkasordító hideg volt fogadón kívül. Az élményt még inkább fokozta a hihetetlen kilátás az alattunk elterülő hófödte városra. Bár azt mondhatnám, hogy a nehezén már túl voltunk, sajnos, még le is kellett mászni a hegyről, ami mondanom sem kell néhány remekbeszabott, bár nem túl kecses hóangyalt eredményezett, amikor a súlypontom kibillent egyensúlyi helyzetéből.

A másnapi programunk bálnales volt. Egy viszonylag jól felszerelt lélekvesztőn utaztunk a Jeges-tengeren, hála az égnek engem nem viselt meg a hullámok okozta imbolygás, mindazonáltal az előttem ülő hölgy nem volt ilyen szerencsés. Fűlsértő hangot hallatva reggelije a lyukas papírzacskójában landolt volna, de végül a csizmájában kötött ki. A szag elől menekülve Dórral felmentünk a fedélzetre, ahonnan egy fél órával később már a bálnákat figyeltük örömtől- meg a metsző szélétől- könnyes szemmel.

Valahogy mindig titokzatosnak képzeltem a fagyos skandináv világot, egyfajta jótékony homály és enyhe mágia lengte be elmémben.

Most, hogy visszatekintek rá azt kell mondjam, a sarkkör valóban csodálatos, különleges hely, ahol néha egyszerre megy le és kel föl a nap, viszont varázsa inkább letisztultságában rejlik. Ha kedvetek támadna beszélgetni Norvégiáról, a bálnákról, a legviccesebb hanyatt eséseimről vagy igazából bármiről, az anatómia atlasz mellett megtaláltok. Tapasztalatszerzés, tanulás, tanítás, segítségnyújtás, szuper emberek megismerése, számtalan program, külföldi cseregyakorlatok....

Kozma Márk – A sárkányhajózás mint univerzális sport

20 lapát egyszerre csobban a vízben, 20 evezős egyszerre küzd a célért. Pereg a dob, a kormányos pedig minden igyekezetével próbálja irányban tartani a hajót: a sárkányhajózás egy igazi közösségteremtő sport. Nézzük meg honnan is ered maga a sport.

A Sárkányhajó sportág Dél-Kínából származik, és egy 2000 éves legenda kapcsolódik hozzá: Qu Yuant, a kínaiak által nagyon szeretett költőt hamis vádak alapján, hazaárulással vádolták és száműzték. A korrupst kormány elleni végső tiltakozásaként a Mi Lo folyóba vetette magát. A halászok azért versenyeztek, hogy megtalálják a holttestét, doboltak, lapátjaikkal ütötték a vizet. Innen ered a hagyomány, és Kínában azóta is minden évben megtartják a sárkányhajó-ünnepet, amely nemcsak vízi versenyt, de hatalmas ünnepséget, színpompás felvonulást is jelent.

Maga a hajó egy 12,5 méteres, körülbelül 350 kg-os jármű, melyet elöl sárkányfej, hátul sárkányfarok díszít. A hajótestben 20 evezős ül, az ütemet a legelől ülő két vezérevezős adja, akiket a többieknek a lehető legnagyobb pontossággal kell lekövetniük a dob ütemének segítségével.

Én, személy szerint, nyolcadik osztályos koromban ismerkedtem meg a sportággal, egy iskolai evezetés keretei között, amely rögtön rabul ejtett. A sárkányhajózás előnyei közé tartozik, hogy hobby-szinten könnyen elsajátítható, biztonságos, igazi szabadidő sportág, amelyben azonban lehetőség van versenyzésre is.

Szerencsésnek mondhatom magam, mivel viszonylag hamar bekerültem a válogatott keretbe, és 2016-ban Rómában részt vehettem az

első nemzetközi versenyemen. Cserepadon is töltöttem időt, hiszen nem igazán rendelkeztem ilyen téren tapasztalattal, viszont hatalmas élményt jelentett nekem ez a verseny, számos új embert ismertem meg, akikkel a mai napig tartom a kapcsolatot.

2017-ben került megrendezésre Franciaországban a Junior Világbajnokság, amely viszont már sokkal nagyobb kihívást jelentett. A nemzetközi mezőny bővelkedett az erősebbnél erősebb csapatokban, egy év alatt sokat fejlődtem, így lehetőségem nyílt 200 méteren az U18-as fiú hajóban vezérevezősként versenyezni. A távon végül a dobogó legmagasabb fokán végeztünk a csapattal, ami hatalmas boldogságot jelentett. Végül is, ki ne örülne neki, ha a Matterhornnal szemben versenyezhetne?

2018-ban is, a számos hazai verseny mellett, Szegeden rendezték meg a sportág legnagyobb versenyét, a Klub Legénység Világbajnokságot, amelyen közel 6000 versenyző mérettette meg magát. A nyár végén, a brandenburgi Európa-bajnokságon vettünk részt a válogatott kerettel, mindkét eseményen a dobogó mindhárom fokára felállhattunk.

Számomra a sárkányhajó többet jelent egy sportágnál, legjobban talán az összhang, a harmónia és az életérzés fogalmakkal tudnám jellemezni. Mindenkinék, aki esetleg eddig még nem próbálta ki magát az evezésben, bátran tudom ajánlani a sportágot!

Lovász Kolos – Exupéry és a sajtófotózás

Antoine de Saint-Exupéry közismert regényéről gyakran hallani azt a tézist, hogy életünk nagyobb korszakaiban érdemes újra elővenni és elolvasni. A kis herceg ugyanis mindig másképp szól az olvasóhoz, másképp hívja fel a figyelmet az időtálló értékekre, mi olvasók pedig a kijelentéseknek más jelentést tulajdonítunk életünk egy-egy kiemelkedő vagy lehangelő időszakában.

A kis herceg néhány sora azonban mindig mindenkinek ugyanazt jelenti. Ezek közé a sorok közé tartozik a következő is: „*Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.*” Amikor október 4-én pénteken, a Magyar Nemzeti Múzeumban a sajtófotó kiállításon voltunk több szakkollégistával is, az ott látottakról vissza-visszatérő motívumként eszembe jutott ez a sor. Hogy is lehet az, hogy a szem nem látja az igazán lényeges dolgokat, holott a World Press Photo kiállításon csak olyan fényképeket díjaztak, amelyek a keretből kilépve, igazi és valós társadalmi problémákra irányították a figyelmünket? Ezek a fényképek és a történetek, amelyről mesélnek, nem lennének lényegesek? Vagy a kis herceg talán tévedett?

A művészek (a fényképészet adta előnyt megragadva) hűen és pontosan ábrázolják a pillanat történéseit. A sajtófotózásban nem gyakoriak az előre beállított kompozíciók: nem mondjuk a szír menekültnek vagy az amerikai elnöknek, hogy legyen szíves mosolyogni, mert úgy jobban sikerülne a kép. A művészet ezen irányzata sokkal inkább épít a pillanat megörökítésének tökéletességére, és ehhez éles fotós szem szükséges, amely észre tudja venni a leg-

apróbb részleteket is, amelyek a fényképet igazivá és elevenné teszik. A szem tehát igenis fontos a fotós számára, enélkül a látásmód nélkül fényképei egyszerű „kattintgatásnak” hatnak.

Talán arról sem kell sokakat meggyőzni, hogy a sajtófotó művészete nem pusztán pályázati kiírás teljesítése, nem egy átlagos munkahely, nincs vége napi nyolc óra után. Ha másért nem, azért el kell hinnünk, mert a sajtófotós nem a levéltetűt örökíti meg az irodai fikusz levelén, hanem veszélyesebbnél veszélyesebb, háborzongató helyeken jár, hogy lapjának hírt adjon arról, mi történik ott, amerre jár. Ha abból a premisszából indulunk ki, hogy „egy kép többet mond ezer szónál”, akármennyire sokszor használt a szókép, ebben a műfajban hatványozottan igaz. Ha a fényképész nem adná bele a szívét a képbe (hanem csak napi 8 óra munkát teljesítené), a megjelenő alkotások jelentősen veszítenének az értékükből. Szerencsések vagyunk, mert olyan művészek képeit láthattuk, akik nem érzéketlenek egy-egy probléma vagy kérdéskör iránt, és ez, az elkészült képeken keresztül minket sem hagy nyugodni. Ha így lenne, a kiállítás csupán szép, jól megkomponált, utólag a végtelenségig javított képekből állna, nem pedig olyan dolgokra irányítaná a figyelmet, mint a klímakatasztrófa, a menekültkérdés, a kábítószerhasználat vagy a politikai hadszínterek bonyolult kérdésköre. A fotós tehát nem csak szemmel, de szívvel is dolgozik: ez a kettős szemlélet teszi a sajtófotót olyan alkotássá, amely nem egyszerűen láttatja magát, de gondolkodásra készíti azt, aki szemét akár csak véletlenül is odaveti.

Hogy igazán volt-e Exupéry-nek? Igen. Az igazán lényeges dolgok a szemnek valóban lát-

hatatlanok. A sajtófotós szíve azonban megfelelő pótléka szeme gyengeségének. Ez teszi igazán monumentálissá a képeket. Ettől kezdve pedig, minket, mint laikusokat már nem az motivál egy fénykép megtekintésekor, hogy ki készítette, vagy hányadik helyezést nyerte el; sokkal inkább az motivál (és reméljük, inspirál), hogy ha megérteni nem is tudjuk, mennyire

érezzük át egy adott társadalmi probléma súlyát a képen keresztül. Mennyire tud kapcsolatba lépni velünk és mennyire tudunk mi kapcsolatot teremteni a fotóval?

A kis herceg minden egyes kimondott szava érték az olvasónak. A sajtófotó művészete pedig minden egyes kép mögött érték a társadalomnak.

Kovács Kristóf – Városlátogatások - közel és távol

Ljubljana

Úgy gondolom, hogy a szlovén főváros nem kap elég figyelmet és elismerést, pedig az én szívemben nagyon kedves helyet foglal el. Talán Ljubljánára kevesen gondolnának mint ideális alternatívára mondjuk Béccsel vagy Prágával szemben, pedig az egyik legbájosabb és legromantikusabb város Közép-Európában. Nyáron pedig még elbűvölőbb arcát mutatja kü-

lönleges hangulatával, melyben keveredik az olaszos, a délszláv és az alpesi. Ha átverekedtük magunkat a tipikusan jugoszláv kinézetű külvárosokon, a belváros napfényes sétálóutcai várnak minket a mindig zöldes fényű Ljubljana partján. A város kicsi, ezért mindenhova könnyű eljutni gyalog is. Íme néhány tipp, ha valakinek kedve lenne leruccanni egy hétvégére:

Szlovén Nemzeti Galéria: ahogy észrevettem, viszonylag kevés turista jut el ide, pedig maga az épület megérdemel egy látogatást. A gyűjteményben főleg a romantikus tájképek és az impresszionista festmények a figyelemre méltóak, melyeket nálunk kevésbé ismert, de nagyon tehetséges szlovén művészek alkottak. A belépő diákoknak mindössze három euró.

A Ljubljana rakpartjai és az óváros: órákig lehet sétálgatni a szűk utcákban, melyeket ódon, olaszos házak szegélyeznek, időnként a monarchia vagy az Alpok stílusával megspékelve. A barokk Szt. Miklós katedrális, a Hármashíd vagy a Sárkény-híd mind kihagyhatatlan nevezetességek. Felsétálhatunk vagy siklózhatunk a várba, ahonnan lélegzetelállító panoráma tárul elénk, vagy maradhatunk lent enni. Igazából ez fogott meg igazán a városban: a folyóparti forgatagban fagyizni, nézelődni, időnként kiszakadni belőle és leülni valahol. Ha valaki egy jó burgerre áhítozik, a Pop's Placet ajánlom.

Open Kitchen Food Market: nyáron minden pénteken éttermek és kávézók települnek a Vársátra, ahol a világ minden tájáról származó fogásokat kipróbálhatunk a különböző standoknál a tradicionális szlovén ételek, édességek és különböző limonádék mellett (amelyekbe kéreésre alkoholt is raknak).

Peking

Nyáron volt szerencsém egy kínai származású kanadai barátomat meglátogatni a nagyszüleinél. Egy kis kedvcsináló, élménybeszámoló és fun fact-gyűjtemény következik, hogy ha valaki egzotikus helyre utazna, vegye számításba a kínai fővárost is. Bár a repjegy drága, a szállás, a látványosságok és a megéltetés kint elég olcsó, hogy nagyjából olyan árra jöjjön ki, mint egy hasonló hosszúságú európai nyaralás.

Ami van Pekingben:

- 38 fok nyáron, de végig fűjt a szél, úgyhogy a szmogot megúsztuk.
- Dugók. A sztereotípiáig igaz, minden tele van autóval, nagyrészt európai luxusautókkal, ugyanis a rendszámlottón résztvenni a városban (tehát még egyáltalán nem is biztos, hogy valaki megkapja az engedélyt) a forgalomcsökkentésre irányuló korlátozások miatt drágább, mint egy átlagos autó. A tömegközlekedés nagyon gyors és min-

dent bemondanak angolul, de valóban tömeg-közlekedés. Ja és minden metrómegállóban átvilágítják a táskádat, kipakoltatják a zsebedet, és néha a vizedbe is belekortyoltatnak.

- Rengeteg belföldi turista. És bizony erőszakosak és lökdösnek, meg mindenhol próbálják kiszúrni a szemedet az esernyőikkel.

- A világ legnagyobb múzeuma: a Kínai Nemzeti Múzeum a Tienanmen téren. Az alsó szinten Kína több ezer éves történelméről vezet át a legnagyobb kiállítás népművészeti leletekkel és érdekes angol kifejtésekkel. A felsőbb szinteken Buddha-szobor gyűjteményt és a fantasztikus porcelángyűjteményt találjuk. Egy egész nap is kevés rá, és ami a legjobb: teljesen ingyenes.

- A világ legnagyobb palotakomplexuma: a Tiltott Város. A berendezett épületekbe sajnos nem lehet bemenni, de be lehet nézni, emellett pedig csodálatos kiállítások vannak a császári óragyűjteményből, jádegyűjteményből, festménygalériából és rengeteg másból. A tömeg azonban hatalmas, és erőszakos, hogy benézessen az épületekbe, szóval soknál nem lesz időnk bámészkodni.

- Egy túra, ami egyetlen útikönyvben sem szerepel: Badachu, azaz Nyolc Nagy Templom a város nyugati szélén magasodó hegyekben. Végre egy csendes hely a város után, a kilátás pedig páratlan. (A kihagyhatatlanabb túra természetesen a Nagy Fal valamelyik szakasza, de azokról épp eleget írnak mindenhol máshol.)

- Remek kávé (a Voyage Coffeeban) és térszék (igazából mindenhol).

- Pandák. Sok panda. Az állatkertbe pedig kevesebb mint ezer forintért lehet bejutni.

- Rengeteg zöldfelület. De tényleg, minden utca végig van ültetve kétoldalt fákkal, az épületek között virágágyások tarkállnak. Peking sokkal élhetőbb, mint az ember távolról gondolná. Egyszer megkér-

deztem egy nagy vörös feliratról az utcánkban, hogy propaganda-e (egyébként természetesen vannak szép vöröslobogókatonás propagandaplakátok is). Valójában az volt rajta, hogy tartsuk tisztán a kerületet. Peking talán a legtisztább nagyváros, ahol valaha voltam.

Ami nincs:

- Valódi alkohol, hacsak nem valami elég drága, külföldieknek szánt bárban (mondjuk Pesthez viszonyítva aránylag normális árfekvésűek) iszol. Amúgy fincsi metilt kapsz valami olyan palackból, amire majdnem helyesen van írva a márka. Iszogatáshoz egyébként a Terrazza Martinit ajánlom, ha igazán sznob nyugatinak akarsz érezni magad, ők azt úgyse tudák, hogy itthon egy átlag helyen is nagyjából ennyit fizetsz.

- Angolul beszélő emberek. Fact. A ritka kivételek néha az ott élő külföldiek által látogatott helyek vagy múzeumok.

- Belépődíj európaiaknak szórakozóhelyekre, ugyanis nekik az jó promó, ha külföldiek buliznak ott. (Nézd már, minden brit ide megy, menjünk mi is ide, ez tök menő lehet - mondta soha egy pesti sem.)

- Csend és nyugalom. Mindig minden mozgásban van, az emberek sokszor kiabálnak - igazi, hamisítatlan Kína!

Lakatos Áron – Egypercesek a 4-6-on

Avató before-party

Mint minden egyes alkalommal, most is megcsapott a mosatlan ruha édes-savanyú illata az újonnan elnevezett Semmelweis Klinikák metróállomásra belépve. Elhaladtam a kéregetős bácsi mellett, majd sűrű elnézések kérése közepette lefutottam a metróhoz. Miközben igyekeztem, egy igazán eredeti gondolat futott át az agyamon. Voltaképpen matematikai paradoxont állít elénk a Klinikák környéke, mivel egyértelműen az embernek itt van a legtöbb, és egyben a legkevesebb esélye meghalni a fővárosban. Az agyafűrt orvosok hallgató már biztosan megértette ezen paradoxont, viszont vannak biztos, akik figyelmen kívül hagyják, vagy latin kifejezésekkel teli aggyal olvassák eme novellát, ezért enged meg kérlek kedves olvasóm, hogy röviden elmagyarázzam. Azt, hogy miért könnyű itt meghalni, a "nyócker" híre nyilvánvalóan egyértelművé teszi, viszont a Klinikák környéke egészen érdekes, kitüntetett helyzetű ezen a területen. A hallgató is mindig vigyáz, nehogy épp úgy szidja az előadót, hogy annak valamelyik kollégája, netán ő maga épp mögötte álljon, és meghallja a becsmérést. Ennek olyan előnye van, hogyha valaki épp itt lesz rosszul ne adj' Isten, akkor csak belebotlik valakibe, aki épp ráér megmenteni az életét.

Miközben a metrón ültem, ezen a jelenségen gondolkodtam, majd a Corvin negyed alatti aluljáróban egy förtelmesen hangos ordítás terelte el gondolataimat. Egy kb. 150 cm magas idős hölgy visítózott, aki a nagyérdemű tudtára akarta adni (bár valljuk be, jól üzte a mesterségét, mert egy ilyen dobhártyalyukasztó hang nem hiszem hogy elkerülte bárki figyelmét), hogy az ő Istene a megoldás minden problémára, ami a világunkat övezi. Ezen az állításon nem volt időm már elmorfondírozni, mivel már csak pár percem volt odaérni az avatásra. A villamos épp begurult a megállóba, én pedig beléptem a rovat címét adó, méltán hírhedt járműre.

A vezetői fülke ajtajának nyomódtam a közepesnél kicsit nagyobb tömegben, majd körbenéztem. Ez a mozdulatom nem volt véletlen, ugyanis még az aluljáróban hallott kiabálásnál is fületpróbálóbbs hangok jöttek a villamos belsőjéből. Mint tősgyökeres borsodi, igazán nem volt szokatlan, amit láttam. A fülke közepének padlóján sárga folyadék folydogált lassacskán,

a szaga alapján az egyik utas kezében lévő Bástya: félédes fehérbor márkajelzésű flakonból származott. Történetünk három főszereplője ránézésre egy emberesebb hosszúságú böjt idején át nem mosakodott már, barna, zsírtól és korpától dekorált hajuk csak úgy csillogott a jármű lámpáinak fényében. Arcukon két-három napos borosta, kezük természetesen kifejezetten egyedi (kereszt, valószínűleg születési dátum római számmal(!), Jézus Krisztus arca, stb.) tetoválásokkal volt tarkítva. Megpróbáltam elterelni a figyelmemet mással. Ez körülbelül addig tartott, amíg serényen el nem kezdtek molesztálni a mellettük álló fiatal hölgyeket. Körülbelül 6-7 férfi állt a közelben, akik teljesen véletlenül a hangos "Ne fogdoss már te paraszt!" segélykiállások hatására is olyan elhivatottak tudtak lenni a facebookozáshoz, hogy mintha mi sem történt volna, továbbra is a telefonjukat nyomkodták. Mikor láttam, hogy itt aztán mindenki férfiként viselkedik, bekopogtam a vezetőhöz, elmondtam mi történik éppen. Megértően, és higgadtan válaszolt: -Hívják ki akkor a rendőrséget!

Én már éppen elkezdtem volna egy kisebb-fajta szópárbajt vele, hogy megdicsérjem a határozott fellépését, mikor dulakodás kezdődött mellettem. Valahogy úgy kezdődhetett, hogy a három úriember le kívánt szállni a járműről (ki gondolta volna, hogy a Blaha Lujza-tér lesz az úti cél), és egy ugyancsak ittas srácot löktek meg. Itt kell megemlíteni, hogy valószínűleg mindenkit érzékenyen érintett volna bármiféle testi kontaktus velük, mivel olyan szinten voltak koszosak, hogy mikor vállonveregették egymást, a pulóverük tetemes mennyiségű porfelhőt pöfékelt a villamos légtérébe. Az ittas fiatal odaszólt valami szépet, ami nagyon gyors láncreakciót indított el. A három férfiből, mint gátját áttépő áradat, tört elő a szájszag és a káromkodás. A helyzet kezdett rendes verekedésig fajulni, egy (ilyen állapotú embert nézve) váratlanul erős jobb horog jött felém is, de ügyesen kitértem, majd a lehető legrövidebb idejű (nem akartam sokáig hozzá érni), ámde kifejezetten erős lökessel szedtem le egy bortól büzlő kezét a kabátom gallérjáról. Ekkor elfajult a helyzet. Az egyik férfi előrántott egy kb. 10 cm hosszú kést, amivel az utasok felé döfködött. Ekkor még a legbátrabb jelenlévő is menekülő utakat keresett, amivel a

villamos -tekintettel a nagy tömegre- eléggé szűkében állt. Mivel láttam, hogy nem nagyon tudok sehová sem iszkolni, lassan, feltűnés nélkül benyúltam a táskám zsebébe. Két dologba kapaszkodtam:

1. Az életembe
2. Az anát gyakos szikémbe

Szerencsére nem kellett használnom, mert elkezdtek lenyugodni a kedélyek. A késes férfi "Büdös kutyák vagytok mind!" kiáltásokkal zárta monológját, majd egy "Elnézést Főnök!"

mondattal a vezetőt is elbúcsúztatta.

A villamoson általános volt a félelem, de mindenkinek kezdett lassacskán csökkenni a pulzusa. Egy öreg hölgy csak ennyit tett hozzá:

-Magyarország, így szeretlek!

Pár percig még beszélünk az esetről, aztán elcsendesült a jármű. Megérkeztünk a Király utcára, én pedig leszálltam. Jogosan érezhettem, hogy a napom legkeményebb megpróbáltatásán már túl vagyok, de tévedtem... Ugyanis pár perc múlva kezdődött az Avatás.

Hajnal Benjámín: Esti ima